

אני גרושה. לילדים שלי נתתי שמות שרק בעלי אוהב ועכשיו אין לי חשק לקרוא להם. אני בת חמישים ואחת, ולא יודעת מה יהיה איתי. כשאני חושבת על פתרונות או רעיונות להתחלות חדשות זה תמיד מביא אותי לבכי, וזה לא מתאים לי עכשיו. כבר בכיתי בבוקר. לילדה ברדיו היה קול כזה, של כאלה שיודעות שהם יפות, אבל היא בכל זאת ילדה, והכלב שלה הורעל, וזה באמת נורא. נורא. מתי כבר תגמר השואה הטלוויזיונית הזאת, ואני יוכל לנוח ואצא החוצה לראות אנשים. אני לא יפה. יש לי אף ארוך מאבא שלי, ושיער שנצבע הרבה שנים, ובכל זאת גברים מתחילים איתי כל הזמן. לפעמים סתם, ולפעמים ברצינות. זה בגלל שאני חמה. אוהבת, ומאירת פנים. לכולם אני מסרבת. תמיד בנימוס. זה בגלל שאני עוד חושבת על בעלי לשעבר, ועל כל מה שהיה בינינו, ואיך שזה נגמר. זה נגמר לא טוב. הוא צריך לבוא היום לקחת את הילדים. הוא לא אוהב את זה אבל הוא צריך. אמר להם שיבוא ואני יודעת שהם מחכים לו. עכשיו אני מתיישבת. מושיטה יד לצלחת שעל השידה שליד המיטה. השניצל כבר קר. אני אוכלת אותו עם חרדל. אני לא יודעת מה יהיה ומה אני רוצה. יבוא מישהו כמו שפראנק בא. הוא יסתכל בעיניים, ויגיד לי אותך. אותך חיפשתי. והוא לא יצחק. רק יחייך חיוך מבוגר של מישהו שעבר הרבה. שאשתו מתה מזמן. ואני יגיד לו אני לא יודעת כי אני עוד חושבת על בעלי. והוא יגיד שזה בסדר. שהכול בסדר. אני מושיטה יד למחברת הזאת שאני כותבת בה. על השידה יש עט. הכול יהיה בסדר. אני נשענת אחורה, חצי ישובה תוקעת עוד כרית מאחורי הראש. המוזיקה מהחדר של הגדולה שלי עדיין חזקה. אין לי כוח לזה. עוד מעט היא תצא. כשיהיה שקט אני אצעק ביי, והיא תצעק בחזרה, ותוסיף אימא. ביי אימא ותסגור את הדלת. הנה הסרט עומד להסתיים. כבר ראיתי אותו. אנשים יושבים שנים בשביל לכתוב סרטים, אחר כך עושים עליהם עוד עבודה, המון עבודה, ובסוף אנשים יושבים בבית ורואים מהאמצע. למה הם עשו את זה? השאלות האלה על בני אדם הם חידות בלי פתרון. אני מעבירה ערוץ. השלט מלוכלך. בערוץ שתיים האחיות מצאו אחת את השנייה אחרי שנים. אני מגבירה. הם שתיהן כ"כ מבוגרות, שקשה להחליט אם זה שמח או עצוב על כל השנים האלה. אני לא יודעת מה יהיה. רק שלא יעברו לי ככה גם השנים. זה לא טוב ככה. אני אגיד לו, טוב אז אני מוכנה לשבת אתך לקפה. למה לא. ואז פראנק פתאום יתקשר. דווקא כשאנחנו נשב ונדבר, ובדיוק שהוא יגיד לי שוב באוטו שהכול יהיה בסדר גמור. ואני אשקול להאמין לו. כי זאת בחירה. אם יש משהו שלימדתי את הילדים שלי זה שלהאמין זאת בחירה וצריך לדעת מתי לבחור בה. פראנק ירצה לבוא. יגיד שהוא מתגעגע. שהוא מתגעגע אלי, ואל הילדים, ולאוכל. ואז מה אני יעשה? בדף האחרון של המחברת אני רושמת מחשבות שאני רוצה לזכור. אני כותבת להחליט החלטה לגבי הזוגיות שלי בקרוב. אני מוסיפה החלטה שתעשה לי טוב לתמיד. אני שותה את מה שנשאר בכוס. המוזיקה של הגדולה נסגרה. אני מחלישה את המנחה בערוץ שתיים. ביי. ביי אימא וסגירת דלת. שקט בבית ובחוץ. למה הוא עשה ככה? לא טוב. זה חשוב שהילדים יראו אותו. בשביל שיהיה להם את הביטחון. אם הוא לא בא לקחת אותם הוא צריך להגיד להם מראש. אמרתי לו את זה גם פעם שעברה. אני לא יודעת מה לעשות. אולי אגיד להם שהוא בא, והם כבר יצאו ושהוא ממש הצטער. זה לא טוב. אין מה לעשות אתו. אני גם לא הייתי בסדר. עכשיו אני מתחילה שוב את כל הסבב הזה של המחשבות. זה מחשבות בלי סוף. בלי מסקנות. בסוף אני תמיד בוכה, אני כבר עכשיו עוד מעט בוכה. אבל זה לא בגללי ובגללו. זה בגלל שנטע. שהיא ככה הלכה עצובה. אני יודעת את זה מהסגירה של הדלת. אפשר לדעת הרבה מרעשים של בית. זה כואב לי בשבילה, ואין לי מה לעשות. וזה גם כואב לי. אפילו יותר כי...

המחברת עוד פתוחה על המיטה. אני כותבת בדף האחורי שיהיה אחד שאוהב ילדים. ומוכן להשקיע בהם. ולהקשיב. הכי חשוב עם ילדים זה להקשיב. אני בוכה. אני רואה את הדמעות שלי בתוך העין. אח"כ אני רואה אותם על הדף. זה לא בכי גדול. יש ילדים שנשרפו בשואה, וכאלה שההורים שלהם נרצחו בפיגועים, או נהרגים בתאונות דרכים וזה באמת נורא. אני מגבירה, ומנגבת בטישו. יש חבילה על המיטה. אני אתקשר אליו. אני אתקשר ואגיד לו לבוא. ואז מה? מה יהיה? לא יודעת. והנה אני מתקשרת. לוחצת חמש ארוך וזה מחייג. הוא עונה לי בהתנצלות שהוא עוד מעט יבוא אני אומרת לו שהם כבר כולם יצאו. אני מדברת אתו בשקט, ובוכה בשקט בשקט. שלא ישמע. אבל הוא שומע והוא אומר לי שהוא בא. אני קמה מהמיטה. למה תבוא? אלייך. וסוגר. כשאני מדליקה את האור אני רואה כמה החדר מבולגן. יש חמש דקות לסדר. אחר כך הוא ידפוק בדלת. למרות שיש לו מפתח. כשנתתי לו ידעתי למה אני נותנת לו את המפתח אבל הוא ממשיך לדפוק. אני לא מתביישת כמו פעם. אני לא עצבנית. אני שקטה. פראנק בעצמו הוא כמו ילד בשבילי בשנים האחרונות. חשבתי להגיד את זה לילדים, אבל זאת לא תפיסה טובה. ילד צריך סדר. יש הורים ויש ילדים. אפילו שכולם זה אנשים. אצל חתולים זה לא ככה.

פראנק עלה לדירה ודפק בדלת. הוא בן שישים. שער לבן ומלא. הוא לובש חולצות פסים מכופרות בתוך המכנסים. המכנסים כהים ונסגרים מתחת לכרס. שפוף. עובד בבית דפוס באזור התעשייה קריית אריה. הוא שמע את הכן ונכנס. ישב אכל והניח את הכלים בכיור. הקשיב לי מדברת. אחר כך קם הסתכל בחדרים רגע. פתח כפתור בחולצה והתיישב על הספה. הקשיב עוד והדליק את הטלוויזיה הגביר ואז הנמיך קצת. אחרי שראה ספיישל המרוץ למיליון ואחר כך את הפענוח בעוד סדרת רצח אמריקאית פראנק קם. השעה הייתה כמעט שתיים עשרה. הילדים לא חזרו. הוא כיבה את הטלוויזיה. אמר תודה רבה ושהיה לו טעים. היה לו טעים מאוד, ובטח. והוא הלך לדלת. לא הסתכל במראה בכניסה. פתח ויצא.

אני יושבת אחרי שהוא הלך. למרות שאין למה אני מתיישבת ליד השולחן. עברתי עם סמרטוט אבל נשאר כמה סומסומים. יש לו הסתבכויות של בן אדם שגדל לא טוב. ההורים שלו לצערי שאני מכבדת אותם הם כל הזמן נתנו לו תחושה שהוא לא חזק מספיק. זה בגלל שהם בעצמם היו כבר לא חזקים מהשואה. אני נתתי לו תחושה שהוא כן אבל אחרי שעבר הזמן וכבר ילדנו את הילדים. אחרי זה הוא כבר לא אהב אותי. זה גורם לי לחשוב אם בכלל אהב אותי פעם. יש את האנשים האלה שמתייאשים מכל החשבונות האלה מי אהב אותם ומי לא והם אומרים שזה הכול הורמונים והכל זה אינטרסים וזה הכול רק קשור לתזמון אבל אני יודעת שזה פחדים שאנשים מלמדים את עצמם כדי לא למות מזה שהבעל שלהם לא אוהב אותם יותר. ולא צריך אותם יותר לידו. אני עצובה מזה. אני מרגישה את העצב הזה בבוקר כשאני קמה והוא לא פה. ואני יודעת איך שהראש שלי מתעורר. אפילו לפני שהעיניים נפתחות ישר אני יודעת שהוא לא פה ושהוא לא היה פה כבר הרבה זמן ואני כועסת על עצמי גם עכשיו שהמחשבות האלה באות אליי כי אני בטוחה שהוא לא ככה. וזה לא בריא להחזיק ככה במחשבות על מישהו שהוא כמו קיר, ואין שום כניסה אליו. זה בזבוז אני אומרת לעצמי תמיד. בזבוז של מחשבות שכל הזמן באות ובאות כמו רכבת ילדים בגן. מחזיקות אחת בשנייה אבל לא מגיעות לשום מקום. אני יודעת על עצמי וזאת לא בחירה שהלב שלי הוא כזה שכל הזמן מחפש להרגיש משהו. זה מעייף נורא. הילדים לא חוזרים. הם לא אוהבים את הבית, זה בגלל שאני לא מספיק משקיעה בו. בטלוויזיה הם כל הזמן רואים איך הבתים גם אצל הורים גרושים או גם אם מישהו מת הבתים יפים מאוד והכל נעים ויש תאורה אצלם בטלוויזיה שעושה את הצרות שלהם ליפות יותר ושם בסוף מגיע האדם הנכון. שמסדר את הכל. ואיך שהוא מגיע הוא יודע שזה התפקיד שלו. לסדר את הכול. וזה לא מפחיד אותו. אז

הילדים שלי ובטח הילדים בכל העולם חושבים שיש בתים יותר טובים מהבית שלהם. ורק הם נדפקו. אני הולכת לחדר שלי. מזל שלא התלבשתי לכבודו למרות שכן הסתרקתי. זאת לא השקעה גדולה. אני כל הזמן אומרת לעצמי השקעה זה רק במקום שיכול לצמוח משהו ובקיר לא יכול לצמוח כלום. במחברת אני כותבת להשקיע רק איפה שיכול לצמוח משם משהו. המחברת חשובה לי. פעם חלמתי בלילה שפראנק בא ופותח את המחברת וקורא. הוא יושב על קצה המיטה ואני ישנה והוא קורא את המשפטים שכתבתי. והוא מבין הכול והוא מוריד נעליים ונשכב בצד שלו במיטה ככה עם הפנים לתקרה בלי להתכסות. כדי לא להעיר אותי. פראנק נסע לדירה שהוא שוכר עכשיו ברחוב לוחמי הגטאות. הוא יתקלח בשקט בטוש הישן ויכנס למיטה בשקט. הוא לא יצטער שלא ראה את הילדים. הייתה לו דווקא הקלה מסוימת. יתכסה בשמיכה דקה ויירדם. הוא נמצא עם ההורים שלו בגטו והוא מחפש איפה החביא את האוכל. הוא בטוח שהחביא אותו בארון. בחלון המטבח יש סדק לרוחב והוא מודבק בנייר דבק בהיר. יש שם ארון ירוק פורמייקה בדיוק כמו שהיה להם בבית בחיפה. ארון שתי דלתות מעל הכיור. בארון מונחות הצלחות הלבנות וקעריות המרק. שם החביא את הלחם בתוך נייר. אבל הוא מזיז שוב ושוב וזה לא שם.

פראנק התעורר. הוא התלבש, הוא לא ידליק את הרדיו. אף פעם לא הייתה לו בעיה לקום. הוא ירד לרכב וייסע לעבודה בלי לשתות כלום. כמו תמיד. השעה הייתה שמונה ועשרה והוא מאחר. ברמזורים מכוניות יעצרו לידו אבל הוא תמיד עם הראש לכיוון הרמזור. לא מסתכל לשום צד. אחרי שיכנס למשרד, יגיד שלום, ויכין לעצמו קפה. הוא ייקח עוגיות חומות מקופסת פלסטיק גדולה וישב לשתות. יש לו תמיד הרבה עבודה, כולם מדפיסים דברים לקראת סוף השנה בבתי הספר. כרזות לקייטנות, לוחות שנה חדשים, הכול חוזר על עצמו.

ילדים לא אמורים לקבל כל הזמן הוראות. לפעמים אני חושבת שאולי ירון שהוא האמצעי שלי הוא דווקא מצפה שאני אתן לו הוראות. יש ילדים ומבוגרים שדווקא צריכים. אני כל הזמן שומעת אנשים נותנים בטלפון הוראות לצד השני. פראנק היה שואל אותי ואני הייתי עונה. ירון דומה לפראנק. הכי דומה לו בגלל זה אני דואגת, אבל ירון אפילו לא יודע לשאול אותי. הוא הולך אחרי החברים שלו ועושה את מה שהם עושים. זה גם בסדר. יש כל מיני דרכים ללמוד איך להסתדר. כשחזרתי הביתה מהעבודה עוד היה אור ונזכרתי שזה היום הכי ארוך בשנה. אז חיממתי ירקות ואורז ראיתי את החדשות של חמש. רפי רשף הוא טיפוס אדיש נורא צריך להחליף אותו כבר. אחר כך אכלתי וירדתי לרחוב. אנשים שיש להם כלב מרגישים מאוד בנוח ברחוב, כי יש להם סיבה. בשביל אנשים כמוני זה מרגיש לא נעים להיות הרבה זמן ברחוב סתם ככה. החלטתי שאלך ואראה את היום הכי ארוך נגמר. בחדר מדרגות חשבתי שוב שאולי היום זה היום. שאף פעם אי אפשר לדעת. אולי היום יקרה משהו מיוחד מאוד. שלא ציפיתי לו. זאת מחשבה מאוד מהירה והיא רק נכנסת לי לראש ויוצאת. אם אני אראה גבר שמעניין אותי. נניח במכולת, והוא יעמוד אחריי בתור, אני אגיד לו שלום ואני לרגע אסתכל לו בעיניים אוריד את הראש ואצא. זה ייתן לו הזדמנות ללכת אחריי אם הוא ירצה. אסור לפחד כשרואים מישהו מעניין, כי זה לא קורה הרבה. הלכתי למכולת. קניתי כמה תפוחים. פינק לידי ויצאתי. רציתי לשבת על ספסל לאכול אבל הרגשתי עם זה מאוד לא בנוח. אז הלכתי עוד קצת וחשבתי שבסוף כשהילדים ייצאו מהבית אני אצטרך כלב וזה יכול להיות נחמד. השמש עוד לא שקעה אבל היה כבר ערב. וברחוב ראיתי פתאום מישהו. הוא הלך מולי. הוא היה נראה כמו גבר טוב. לא גבוה מידי. גברים גבוהים מקבלים על זה הרבה יחס מגיל צעיר והרבה יחס גורם לבן אדם לחשוב שהוא מיוחד בלי לעשות שום דבר וזה לא טוב. פראנק היה ממוצע. הוא דיבר בטלפון. נעמדתי רגע. הסתכלתי עליו וקצת מאחוריו כאילו אני מחפשת את הכתובת על הבניין. הוא היה שקוע בשיחה. הלך מאחורי

והרגשתי רעד קטן קיוויתי שהוא ישאל אותי מה את מחפשת אבל עבר והמשיך. לא פחדתי אבל הוא לא נתן לי הזדמנות אפילו להגיד לו שלום. עליתי הביתה הורדתי נעליים ונשכבתי על המיטה רפי רשף עדיין מנסה להראות כאילו הוא מתעניין. אני רוצה עבודה חדשה.

התפטרתי. זאת לא הייתה החלטה קשה בשבילי. כל הזמן אמרתי לעצמי שזה מה שצריך לעשות. למרות הגיל שלי, למרות שאני רואה בעיניים של הילדים שלי שהם חושבים שאני כבר מבוגרת. אף אחד לא מרגיש שהוא מבוגר. זה בגלל שאנשים רואים אותנו רק מבחוץ. ובאמת שמבחוץ אני השתנית. פעם הייתי נראית אחרת אותם פנים אותו אף אבל מתוחה וצבועה יותר. אולי זה האור פה בישראל שאומרים שהוא שורף מידי והוא עושה את העור מוכתם ודהוי, אבל אני חושבת שזה גם מה שאנחנו עוברים. אנשים מצפים לעבור קשיים ולהישבר ולא לישון טוב ולחשוב מהבוקר עד הערב מה הם היו צריכים להגיד או לעשות אחרת ועדיין שהגוף שלהם יראה כאילו הם חדשים וכלום לא קרה. למזלי אני אף פעם לא הייתי יפה בגלל זה גם לא קשה לי עכשיו. אמרתי לנטע כבר הרבה פעמים שכל היופי שאנחנו רודפים אחריו הוא בעצם האויב שלנו והוא כל הזמן יכאיב לנו. עדיף לוותר מהתחלה. היא שוב הלכה בערב וחזרה מאוחר. אבל הרגשתי שהיא במצב רוח טוב. אחרי שחזרה שמעתי אותה פותחת את המקרר הרבה. הכינה משהו במטבח. גם ירון האמצעי שלי יצא מהחדר ואל. אני מקשיבה להם שהם במטבח הילדים שלי. בקושי מדברים. אבל אוכלים ביחד. זה טוב מאוד. אחים צריכים לדעת להיות ביחד. היום ילדים שוכחים מזה להיות ככה באותו חדר עם מישהו כי כל אחד נמצא בתוך הטלפון שלו. היא דומה לאמא של פראנק. שהיא אישה לא גבוהה עם עיניים גדולות ושיער מלא ועצמות לחיים כאלה שעושות אותה כל הזמן נשית כזאת. זה משפיע על נטע לא טוב, ויש לי פחדים שהגוף שלה ינצח את הראש שלה שהוא הרבה יותר חשוב והוא גם הרבה יותר טוב. הילדים שלי יש להם ראש טוב במיוחד. לכולם. זה משמח אותי מאוד. כל הזמן הייתי פוחדת מה יהיה עם הילדים רק שלא יקבלו את כל החיים שלנו מידי קשה ויפסיקו לחשוב ויפסיקו ללמוד דברים חדשים, אבל הם דווקא חושבים וגם מדברים יפה מאוד. לפעמים אני אומרת לעצמי חנה הילדים לא באמת אתך. מה שאת רואה ומרגישה זה רק אצלך והם נמצאים קרוב אלייך אבל לא אתך ולא כמוך. וזה כואב לי ומרגיע אותי באותו הזמן. שאני מבינה שאני לבד בזה. אבל בעיניים של פראנק כשהוא בא כמו שבא אתמול אני רואה שגם הוא ככה.

אני שוכבת על המיטה עם הבגדים. הבטחתי לעצמי שאני לא יעשה את זה יותר, אבל לא היה לי כוח להחליף. המדרגות והחום וכל היום היו מעייפים מאוד. בטלוויזיה אתיופי אחד רצח את אשתו ליד הילדות שלהם והתאבד. זה נוראי מה שאנשים עושים עם עצמם. זה תחושות יותר מידי קשות שהוא הרגיש ולא הוציא החוצה ובסוף זה ככה הגיע למצב כזה נורא. אני חושבת על הילדות שלהם. איזה חיים יכולים לצאת מבלגן כזה. זה כואב לי מאוד אז אני מעבירה ערוץ. אני אוהבת להתחיל מהערוצים המקובלים לראות מה יש שם. כי במיוחד בשעות האלה של הערב שם משדרים את מה שקורה בחוץ באמת ולא סרטים ודרמות של הערוצים האחרים שהם רק כדי למלא לאנשים את הזמן. בערוץ אחד מדברים על אותו דבר, בערוץ עשר כבר סיימו. הם מדברים על השביתה של המפעילים של הרכבת. זה באמת לא נורמלי שלא נותנים להם מספיק כסף אבל זה עוד יותר לא נורמלי שאין לאנשים איך לנסוע מהבית ולבית. יש הרבה חיילים שצריכים את הרכבות. אם האתיופי לא היה הורג את אשתו אז הרכבת הייתה הידיעה הראשונה. אבל ככה זה. וזה בסדר. חיממתי לעצמי עוגת שמרים שקניתי אתמול. אני אוהבת לחמם אותה קצת במקרו שהיא תהיה רכה וחמה. הכנתי קפה. אני תוקעת כרית מאחורי הראש. יש לי הרבה כריות על המיטה. כשפראנק היה היו לכל אחד מאיתנו שתי כריות במקום של הראש והמיטה הייתה נראית הרבה יותר

מסודרת, אבל עכשיו הכריות של פראנק מפוזרות על המיטה ועוד שתיים הבאתי מהסלון כדי שיהיה נוח כשיושבים ויש גם בגדים. זה לא טוב הבלגן הזה בחדר שלי. הילדים בבית. אף אחד לא רעב ולא צריך אותי לשיעורי בית או משהו. נכנסתי לבית בשקט. רציתי לראות מה קורה כשאני לא שם. המטבח היה מבולגן. הגדולה בחדר על המיטה דיברה בטלפון. אמרתי לה שלום והיא סימנה לי והמשיכה לדבר. ירון ויודי היו מול הטלוויזיה בסלון. הם משועממים לדעתי אבל זה בסדר. ילדים צריכים גם לדעת להשתעמם. לא אמרתי להם על הכלים בכיור. זה לא טוב שאמא נכנסת וישר מעירה לילדים שלה. אבל עכשיו אני שומעת שמישהו מסדר את הכלים בכיור וזורק לפח. זה ירון. בערוץ הסרטים יש נפלאות התבונה. כשאני מגיעה לערוץ הסרטים אז זה אומר שכבר ערב מבחינתי והיום נגמר גם אם יש עדיין אור בחוץ. אני צריכה לעשות משהו חשוב. משהו טוב. אם אני לא אגשים חלק מהחלומות שלי עכשיו אז זה כבר עוד מעט יהיה מאוחר מידי. אני לוקחת את המחברת. פעם רציתי לעבוד בטלוויזיה. זה ככה מאז שאני ילדה קטנה. את השיטה של הכתיבה במחברת שמעתי בתכנית בוקר של קשת. הייתה שם אחת. אישה לא צעירה. עם כיסוי ראש גדול והיא אמרה שזה מביא את המציאות להיות כמו שרוצים. אני מאוד מאמינה בזה. כשאני שומעת משהו שאני מאמינה בו אני ישר מרגישה בלב שזה משהו נכון. שצריך לזכור את זה. לא כולם ככה.

למה פראנק עזב את הבית שלו והמשפחה שלו אני לא מבינה. אני זוכרת שהרגשתי רע ממנו. הוא לא עשה שום דבר מתוך רצון. נסענו לדרום. היה פרסום על שטח גדול מלא כלניות. אני זוכרת את הנסיעה. בנסיעות המשפחה ביחד ממש וגם מבחוץ מי שמסתכל רואה שיש כאן אנשים שהם משפחה. הילדים הרעישו הרבה בדרך. הבאתי אוכל בקופסאות וסלטים. ופיתות. הגענו והרגשתי גאה ושמחה. הסתכלתי בפראנק הוא הכין לעצמו עוד פיתה והתיישב על סלע. הוא היה נראה לי לא שמח. הוא לא חייך. הוא לא שאל את הילדים שום שאלה. הוא לא הסתכל עלינו, וזה אומר הרבה. אבל חשבתי שהוא מאוכזב מהעבודה שלו. לגברים העבודה חשובה כמו הילדים שלהם. הם מרגישים שהם מצליחים רק אם יש להם עבודה כזאת טובה. לא הבנתי שזה לא ככה. הוא לא מאוכזב מהעבודה אלא מהמשפחה שלו. זה מה שאני חשבתי שהוא מאוכזב מאיתנו שאנחנו לא כמו שהוא היה רוצה. מה הוא היה רוצה אני לא ידעתי. עכשיו אני חושבת שהוא רוצה שקט. זהו רק שקט. זה כואב לי לחשוב שהוא ככה. עצוב לי על הילדים. שאבא שלהם לא רוצה את הרעש שלהם. התחושות שהורים חושבים על הילדים שלהם הם מחלחלות לתוכם וזה מאוד לא טוב. וזה גם עצוב לי בשבילי.

רציתי לשאול את הגדולה שלי לאן היא הולכת. היא בטח יושבת עם חברים בבית של מישהו, בית שהורים בו עוד נשואים והם רק יצאו להצגה או סרט, ויחזרו יחד מאוחר יותר. הילד שלהם הזמין והם יושבים חבורה וצוחקים. הגדולה שלי לא מתביישת לדבר. היא יפה. שבנות יפות לא מפתחות מחשבות כל כך לדעתי. בגלל שכל הזמן אנשים רוצים להיות אתם. ככה זה. אבל היא פיתחה הרבה מחשבות. כשבאתי בפעם הראשונה להורים של פראנק הם הסתכלו עלי ולא חייכו בכלל כל הערב. אבל לפני שיצאנו אבא שלו לחץ לי את היד ואמר. תודה רבה בעבור הביקור. ורק אז הרגשתי טוב עם עצמי. וכבר חשבתי שבטח גם פראנק קשה לו אתם. וחשבתי כמה שמח הוא יהיה בבית משלו. האמצעי שלי בטח מסתובב עם אלירן. הם כל היום מסתובבים ביחד. גם יושבים פה לפעמים. זה טוב. אם הילד מביא חברים לפה זה סימן טוב. אבל זה לא קורה הרבה. אני לא רוצה לחשוב על זה למה הילדים לא יושבים פה הרבה, כי זה תמיד מוביל אותי לרגשות אשמה ואז אני בוכה ואין מחשבה שתעודד אותי, אז אני מנסה לא לחשוב על זה כל כך. פעם הייתי מאמינה שאולי להכול יש סיבה טובה ושאינו אמות יראו לי אותה. את הסיבה. שרק ככה הדברים יכלו להסתדר. ואז אני

הייתי צוחקת מכל הבכי שהייתי בוכה ומבינה את הכול. הייתי מאוד רוצה להבין למה הדברים קורים ככה. זה בטוח היה מאוד מקדם אותי. אבל ביום אחרי שפראנק הלך. הוא לקח את הבגדים שלו ושם בתיק ספורט של הקטן. אז אני שכבתי על המיטה וישר חשבתני על הסיבה ואיך אני אצחק. אבל אז עלתה לי מחשבה שמאז לא עוזבת אותי, שבעצם יכול להיות שאין סיבה. זה הכי נורא. כל בנאדם צריך להאמין. זה חשוב בשביל לחיות נורמאלי. אמרתי את זה גם לילדים.

היום הלכתי לקופת חולים. עשר דקות הליכה מהבית שלי. דבר אחד אני יודעת והוא מאוד כואב לי, למרות שאני אומרת לעצמי כל הזמן שאני חייבת ללמוד לחזק את עצמי. גם במחברת כתבתי את זה. זה משהו שאנשים יכולים לשכוח ממנו כשהם נשואים. הם כל הזמן מחזקים את הבעל שלהם בלי שהוא שם לב. הם אומרים לו ועוזרים לו ומתכננים אתו כדי שיהיה לו את ההרגשה שהוא כמו פעם ושלא יחשוב שאני שמתי לב שהוא בעצם מאוד חלש ועייף. אני הייתי צוחקת מפראנק אפילו כשהוא לא היה מצחיק אותי וגם אם הוא סיפר משהו שכבר שמעתי בגלל שרציתי לחזק אותו. אבל מי שאין לו את זה כבר, ואני יודעת שאין לי את זה כבר למרות שפראנק עוד מגיע. מי שאין לו את זה כבר צריך ללמוד לחזק את עצמו לבד. זה חשוב מאוד. וזה הכי קשה במיוחד שאני ככה ואני רואה בטלוויזיה את כל הנשים הרזות והחלשות האלה בסרטים. שהן או בוכות או יבכו בהמשך. והן תמיד לבנות ואדומות מסביב לעיניים ותמיד זה נראה שבאמת הן בתוך הגוף שלהן מתפרקות. והגברים אף פעם לא. אז כשהלכתי לקופת חולים מזמן לא הייתי שם הבנתי שכל מי שיושב ומחכה לתור שלו או לבית מרקחת יש לו זמן לזה. וזה כאב לי לראות שגם אני יש לי זמן לזה. אני יודעת שפעם לא היה לי זמן ככה להיות חולה וגם כשאני לא הייתי מרגישה טוב אני הייתי ממשיכה וזה הכול היה עובר. הכול. ועכשיו יש לי זמן. והאוזן אני מרגישה כל הזמן כאילו היא סתומה. אז התקשרתי לקבוע תור, ולא ענו ובסוף ענו. באתי ולקחתי מספר וחיכיתי. הכול זה מחלות כאלה שבאות והולכות וזה לא באמת משנה התרופות. כי זה הגוף הוא עובר דברים. אבל הלכתי אולי זה יעזור.

הגעתי הביתה שמתתי את החומר באוזן ושכבתי על הצד. פראנק לא התקשר כבר שבוע. הילדים רגילים לזה. הוא לא יודע לדבר בטלפון. אני דווקא אוהבת לדבר בטלפון. אני חושבת שגברים לא כל כך יודעים איך לדבר אם הם לא חייבים. הם אוהבים לעשות רק מה שצריך. אני לא יודעת למה זה ככה. אני צריכה בעל שיעשה גם דברים שהוא לא חייב. רק בגלל שהוא רוצה. אחרי שהאוזן נרגעה קמתי להכין לעצמי אוכל. מחר מתחיל החופש הגדול של הילדים. אפילו הקטן שלי, גדול מספיק בשביל להחליט לעצמו מה הוא רוצה. כולנו נהיה פה יותר בבית וזה לפעמים צפוף. אבל זה טוב. אני שמחה שיש לנו משפחה גדולה. שלושה ילדים זה כמו שצריך. לכל ילד יש עוד שני אחים וזה טוב. הלידות שלי היו בסדר. זה בגלל שידעתי איך לקחת את זה. וזה בגלל שידעתי שאני יכולה תמיד לקחת אפידורל. ובאחרונה באמת לקחתי. בגלל זה הקטן שלי הוא טיפוס יותר עליז. כי הוא בא בלי כאב. פראנק היה איתי תמיד ואני הייתי מרגישה שהוא גאה בי. ובאמת שהיה על מה. אני לא צועקת ולא בוכה. אני פשוט יולדת. אני מצטערת מהמחשבה שאם יהיה לי מישהו חדש לא יהיה לנו ילד משותף. כי ככה כשאין ילד אז תמיד זה כל אחד בשביל עצמו בסוף. וכשיש אי אפשר אף פעם להפריד. ככה זה כשפראנק מגיע ותמיד יגיע. אחרי שנפרדנו אני הייתי חושבת המון על מה יקרה אם פראנק ימצא לעצמו אישה חדשה והיא תהיה יותר צעירה ממני, ותהיה לה רק ילדה אחת אז היא תרצה עוד ילד ופראנק יסכים למרות שזה לא יהיה לו כל כך נעים עוד ילד בחיים שלו. ואז בעצם יהיו לו שתי משפחות לתמיד. אני יכולה לבכות הרבה מהמחשבה שנשים לא יכולות ככה ללדת עד גיל מאוחר כמו הגברים. וזה תמיד משאיר אותנו למטה.

כשהייתי בהריון עם הקטן פראנק התרגש מאוד. זה בגלל שאח שלו הגדול יש לו רק שתי בנות. והוא היה נותן לי תחושה טובה שאני יודעת מה קורה ומה הולך לקרות. והוא היה מחשיב אותי. אמא שלי אמרה לי מהתחלה שהוא יתחתן איתי כי רואים על גבר כשהוא מחליט. אני לא חשבתי על זה הרבה. הלכנו לים ובמים בפנים שם פראנק חיבק אותי פעם ראשונה. זה היה מאוד מרגש. אני זוכרת שהוא הסתכל עלי ככה. והבנתי שהוא רוצה שאני אתקרב אליו. רק התחבקנו קצת ואחר כך יצאנו מהמים. כשחזרנו הביתה הוא אמר לי שאולי בסוף אנחנו נתחתן. עדיין יש לי פחד כזה שאולי לא יהיה טוב. למרות שאני בנאדם מאוד אופטימי. אבל לפעמים אני דואגת שמרוב שרוצים משהו דווקא הוא לא מגיע. וזה כמו עם פראנק שאני מצד אחד רוצה לשכוח ממנו שיהיה מקום למישהו חדש ומצד שני אני לא רוצה כי אז לא יישאר לי כלום.

פראנק רוצה שקט. הוא נוסע לדירה ומתיישב על ספה שהביא מחבר. הוא לא הלך לאח שלו למרות שהם הזמינו. אין לו כוח. הם יודעים שהוא לא מכין לעצמו אוכל מבושל. רק קר. וגם זה רק בערב. עכשיו הוא מדליק את הטלוויזיה ומחכה ליונית לוי. היא לא יפה בעיניו אבל היא מושכת אותו. כי היא חכמה מאוד. ובטוחה בעצמה. והיא אפילו מרגיעה אותו. הוא יודע שיונית לוי לא הייתה מסתכלת עליו יותר מרגע אבל בכל זאת לפעמים היא עולה לו בראש. אישה כזאת אם היא תבקש ממנו ילדים הוא בטח יסכים.

הייתי רוצה שפראנק יחזור לרצות להיות איתי, ואז אני אוכל בשקט לחשוב אם זה מתאים לי או לא.